

РЕШЕНИЕ

№ 231

гр. Бургас, 28.03.2024 Г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. В.ОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120202728 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на „*“ * с ЕИК: *, чрез представляващия – *, с посочен съдебен адрес – *, „*“ – адв. Л. А., срещу Наказателно постановление № BG 2022/1000-4598/НП от 26.05.2023 Г. на и.д. зам. директор на ТД „Митница“ Бургас, с което на дружеството-жалбоподател е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 6379,08 лева за извършено нарушение по чл. 126, ал. 1, т. 2 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС); на основание чл. 124, ал. 1 от ЗАДС е отнета в полза на държавата стоката, предмет на нарушението, подробно описана в НП, а на основание чл. 124а, ал. 1 ЗАДС дружеството-жалбоподател е лишено от право да упражнява търговска дейност в проверявания обект – бензиностанция „* 4“, с адрес: *, за срок от 1 месец.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление, като се развиват доводи за незаконосъобразност на санкционния акт, както и за наличие на нарушения на административнонаказателните правила. Застъпва се, че неправилно АНО е определил размерът на дължимия акциз, доколкото не е приравнил количеството горива към температура 15°C. Посочва се още, че не се установява безспорно твърдяната фактическа обстановка и в частност държането на акцизните стоки без съответните документи. Твърди се, че не се доказват доставки, които да не са подадени към НАП, както и че цитираните АДД-ти също не доказват извършването на нарушение. Моли се за присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник - адв. А. от БАК, която поддържа жалбата по изложените в нея доводи, които допълва и

доразвива, позовавайки се и на приложената експертиза. Пледира за отмяна на НП и претендира разноски.

В допълнително представени писмени бележки (при първоначалното обявяване на делото за решаване) адв. А. – БАК още веднъж развива доводите си за незаконосъобразност на издаденото НП, пледирайки за неговата отмяна и за присъждане на разноски.

Административнонаказващият орган се представлява от юрисконсулт *, надлежно упълномощена, която оспорва жалбата. Взима отношение по наведените от жалбоподателя възражения, като ги намира за неоснователни, поради което и пледира за потвърждаване на НП изцяло и присъждане на разноски в полза на АНО.

В допълнително представени бележки (при първоначалното обявяване на делото за решаване) доразвива позицията си, като отново достига до извод за правилност на санкционния акт, поради което и иска неговото потвърждаване и присъждане на разноски. Под евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, доколкото НП е било надлежно вричено на 31.05.2023 Г. (л. 259), а жалбата е депозирана на 13.06.2023 Г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че **в едната си част е процесуално допустима**, а в другата си е недопустима, за което съдът ще изложи доводи по-надолу. Разгледана по същество в допустимата част - жалбата е **неоснователна**, като съдът, след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол, намира за установено следното:

На 01.09.2022 Г. държавни служители от Национална агенция за приходите, Държавна агенция „Национална сигурност“, Български институт по метрология и Агенция митници, извършили проверка на търговски обект - бензиностанция „*“ № 4, находяща се в *, стопанисвана от жалбоподателя „*“ * с ЕИК: *.

В хода на проверката било установено, че в обекта има монтирано устройство, което не е включено в състава на блок-схемата. На устройството имало инсталирана програма „GSING“, която визуализирала показанията на резервоарите с гориво.

От разпечатка на нивомерната система се установило, че в Резервоар № 1 би следвало да има **4558** литра дизелово гориво, а в Резервоар № 2 да има **6146** литра бензин А-95Н (обеми при реална температура).

Било извършено физическо замерване на място, отново при реална температура, като посредством измервателен лот и калибровачна таблица се установило, че реално в Резервоар № 1 физически имало **7661** литра дизел, а в Резервоар № 2 имало **7815** литра бензин А-95Н, т.е. установена е разлика от **1669** литра за бензин А-95Н, а за дизела от **3103** литра.

За установените разлики в горивата на проверяващите не били представени документи, доказващи плащането на акциза (АДД). Бензиностанция и прилежащите към нея резервоари били запечатани от служители на НАП.

На 28.09.2022 Г. от Резервоар № 1 било иззето дизелово гориво от 3103 литра, а от Резервоар № 2 бил иззет бензин А-95Н от 1669 литра.

Дължимият акциз за дизела и бензина бил изчислен от контролните органи в размер на общо 3189,54 лева.

На 28.11.2022 Г. бил съставен АУАН срещу „*“ * за това, че на въпросната дата и място държи акцизни стоки без да притежава надлежен документ, удостоверяващ плащането, начисляването или обезпечаването на акциза.

Впоследствие на 26.05.2023 Г. било издадено и обжалваното в настоящото производство наказателно постановление, а на 31.05.2023 Г. била издадена и заповед за налагане на ПАМ „запечатване на търговския обект за срок от 1 месец“.

На 31.05.2023 Г. на „*“ * било връчено НП заедно с покана за доброволно плащане в 14-дневен срок. Видно от представеното заявление (л. 260) и платежно нареждане (л. 261) на същия ден жалбоподателят заплатил в срок пълния размер на имуществената санкция от 6379,08 лв.

Със заповед от 02.06.2023 Г., на директора на ТД Митница – Бургас (л. 263) било прекратено изпълнението на ПАМ поради заплащане изцяло на наложената имуществена санкция.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и от гласните и писмените доказателства, събрани в хода на съдебното производство.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание/санкция и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като съдът счита, че то е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото на дружеството нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е „обвинено“ и срещу какво да се защитава. Посочени са нарушените материалноправни норми, като санкцията за нарушението е индивидуализирана правилно. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство.

Съдът счита, че при така приетата фактическа обстановка, жалбата досежно наложеното наказание „Имуществена санкция“ е **недопустима** и производството в тази част следва да се прекрати. Това е така доколкото обжалваното наказателно постановление е издадено на 26.05.2023 Г., като по във връзка с наложеното административно наказание „лишаване от право да упражнява търговска дейност в обекта“ била издадена Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 32-203002/31.05.2023 Г. - запечатване на обекта и забрана за достъпът до него, на основание чл. 124б и чл. 124в от ЗАДС. Посочените актове били връчени на жалбоподателя на 31.05.2023 Г., като на същата дата той подал Заявление № 32-203116/31.05.2023 Г., с което е представил платежно нареждане от 31.05.2023 Г. (л. 261), от което е видно, че наложената с наказателното постановление

имуществена санкция в размер на 6379.08 лв. е изцяло заплатена в срока за обжалване. С това заявление изрично санкционираният е поискал заповедите за налагане на ПАМ да бъдат отменени – т.е. да се прекрати тяхното действие по отношение на обекта на жалбоподателя. С оглед на което директорът на ТД Митници - Бургас е издал заповед от 02.06.2023 Г. за прекратяване на принудителната административна мярка.

Съгласно чл. 124б, ал. 5 ЗАДС - принудителната административна мярка се прекратява от органа, който я е наложил, по искане на административнонаказаното лице и след като бъде доказано от него, че глобата или имуществената санкция е заплатена изцяло. Видно от нормата – за да се ползва от благоприятните правни последици, санкционираният трябва да **заплати** изцяло наложената санкция и да поиска прекратяване на ПАМ. Именно това е направил и санкционираният – видно от поведението му - той е поискал да се възползва от дадената му от закона възможност и е внесъл цялата сума, отправяйки искане до АНО за отмяна на ПАМ. Няма никакво значение, че в платежното нареждане той е записал „обезпечение“, както и по коя точно банкова сметка на АНО е превел парите, доколкото в закона не съществува възможност за „обезпечаване“ на санкцията, а само за нейното заплащане. Щом санкционираният е поискал да се възползва от благоприятните последици (и реално се е ползвал от тях) то и няма как в последствие той да се „отрече“ от заплащането и да претендира, че се касае за друг вид плащане/обезпечение, най-малкото защото това би било злоупотреба с права – ползва се от благоприятните последици (прекратяване на действието на ПАМ), но само привидно е изпълнил насрещното си задължение (внесъл е сумата, но твърди, че това не е заплащане, а някакъв друг вид превод), което не може да бъде толерирано.

Съгласно разпоредбата на чл. 79б, ал. 2, изр. 2, вр. ал. 4 от ЗАНН, в случай че нарушителят е обжалвал наказателното постановление и в 14-дневния срок от връчване на НП е заплатил имуществената санкция (какъвто е настоящия случай), производството по разглеждане на жалбата в тази част се прекратява на основание чл. 63г от ЗАНН. От изложеното следва, че са налице всички законови предпоставки за прекратяване на настоящото производство по разглеждане на жалбата в частта относно наложената имуществена санкция от 6379.08 лв., на основание чл. 79б, ал. 2, вр. чл. 63г от ЗАНН.

На следващо място, разпоредбата на чл. 79б, ал. 3, вр. ал. 4 от ЗАНН, задължава съдът, когато с наказателното постановление е наложено и друго по вид административно наказание, наред с глобата, или са отнети вещи в полза на държавата, да се произнесе по жалбата, но само в частта относно размера на това кумулативно наказание и в частта относно отнемането на вещите в полза на държавата.

В този смисъл, доколкото жалбоподателят обжалва и тези части на наказателното постановление (отнемането на вещите в полза на държавата и лишаването от право), то съдът дължи произнасяне и относно тях.

Съгласно разпоредбата на чл. 126, ал. 1 от ЗАДС- на лице, което държи акцизни стоки без данъчен документ по този закон или фактура, или митническа декларация, или придружителен административен документ/електронен административен документ или

документ на хартиен носител, когато компютърната система не работи, или търговски документ по чл. 73б, ал. 16 или друг документ, удостоверяващ плащането, начисляването или обезпечаването на акциза, се налага имуществена санкция в двойния размер на дължимия акциз, но не по-малко от 2000 лв., за юридическите лица и едноличните търговци. От изложената по-горе фактическа обстановка, подкрепена от множеството събрани по делото гласни и писмени доказателства, както и от заключението на вещото лице, се установява, че действително в стопанисвания от жалбоподателя „*“ * търговски обект - бензиностанция, същият е държал акцизни стоки без да има надлежен документ, удостоверяващ плащането, начисляването или обезпечаването на акциза. В случая нивомерната система е показала наличие в Резервоар № 1 - 4558 литра дизелово гориво, а в Резервоар № 2 - 6146 литра бензин. В действителност обаче в Резервоар № 1 физически имало 7661 литра дизел, а в Резервоар № 2 имало 7815 литра бензин А-95Н, т.е. установена е разлика от 1669 литра за бензин А-95Н, а за дизела от 3103 литра. В случая е ирелевантно дали установените количества вповече в последствие са приравнени при температура от 15 градуса или не (това би имало отношение към изчисляване на дължимия акциз, респективно към определяне на имуществената санкция, но както стана ясно по-горе – в тази част НП е влязло в сила и не е предмет на произнасянето). Това е така, доколкото и нивомерната система и физическото замерване са направени при едни и същи условия (реална температура), поради което и би следвало между двете да няма разлика. В случая такава разлика има и то в обеми, които няма как да се обяснят с технически разминавания и грешки в устройството. Дори да се приеме, че бензинът и дизелът имат свойството да променят обемите си при различни температури (видно от заключението на вещото лице – това увеличение/намаление не е драстично и не може да обясни такива големи разлики), то това означава, че би могло да се мисли за разлика между отразеното в документите за получаване на горивото (и то само ако зареждането е направено при по-ниски температури от тези, при които в последствие е извършено измерването, което е с оглед датата е малко вероятно) и това, което реално се намира в резервоара, доколкото след поставянето му в резервоара то е променило обема си заради температурата. Немислимо е обаче с този механизъм да се обяснява разлика между отразеното от нивомерната система и реалното количество в резервоара. Казано с други думи – дори ако в резервоара се зареди гориво при една температура, а в последствие, заради повишаването на температурата - обемът се повиши – то това повишение ще се измери от нивомерната система и тя трябва да показва такъв обем, какъвто реално има в резервоара във всеки един момент. Това е и смисълът на тази система – да показва във всеки един момент (без значение от температурата) колко гориво има в резервоара. В случая нивомерната система е показвала един обем, а реално в резервоарът е имало по-голям обем, като за разликата жалбоподателят не е ангажирал никакви документи – за произход или за заплащане на акциз. Такива документи не са ангажирани и пред съда. При това положение съдът напълно споделя изводът на АНО, че процесните количества горива са били държани от дружеството в нарушение на чл. 126 ЗАДС.

Тук е мястото да се посочи, че дали е спазена в цялост методиката за взимане на

проби или не, в която насока са голяма част от доводите на жалбоподателя, е ирелевантно. Това би имало отношение при евентуално ангажиране на отговорността на дружеството за отклонения в стандартите за предлагане на горивата и др. подобни. В случая – това което е важно, е дали течностите в двата резервоара, са бензин и дизел, за което няма спор, а не какви точно са физико-химичните им характеристики, поради което и всякакви хипотетични нарушения, свързани с начина на взимане, транспортиране и т.н. на пробите, се приемат от настоящия състав, като несъществени.

С оглед на това, съвсем законосъобразно и на основание чл. 124, ал. 1 от ЗАДС, АНО е отнел в полза на държавата предмет на нарушението - 1669 литра бензин А-95Н, и 3103 литра дизел. Тук наказващият орган няма право на преценка - дали и колко литра да отнеме, защото законът го задължава с императивна правна норма, когато установи съответното нарушение да се намеси и да отнеме в полза на държавата акцизните стоки, независимо от това чия собственост са били те. В тази част НП следва да се потвърди.

Съгласно чл. 124а, ал. 1 от ЗАДС, в случаите по чл. 126 от ЗАДС, лицето се лишава и от право да упражнява определена дейност или дейности в обекта или обектите, където е установено нарушението, за срок от един месец. В конкретния случай няма спор, че жалбоподателят е бил лишен и от право да упражнява търговска дейност за срок от 1 месец във въпросната бензиностанция. Като тук отново императивна правна норма задължава АНО, когато установи съответното нарушение да лиши търговеца от право да упражнява дейност за срок от 1 месец. Този размер на наказанието е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпроса за намаляването му.

С оглед всичко казано по-горе съдът счита, че в частта, в която се разпростира съдебният контрол – НП е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. В конкретния случай АНО е бил защитаван от юрисконсулт, като до приключване на разглеждането на делото в съдебното заседание е депозирано искане за присъждане на възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, който от своя страна препраща към чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, съгласно който възнаграждението е в размер от 80 до 150 лева. Предвид правната сложност и извършените действия, съдът счита, че справедлив размер на конкретното възнаграждение се явява 100 лева.

Съдът съобрази и че съгласно указанията дадени в **Тълкувателно решение № 3 от 8.IV.1985 Г. по н. д. № 98/84 Г., ОСНК** - по делата от административнонаказателен характер за призоваване на свидетели и вещи лица страните не внасят предварително разноси, а съдът с решението си е длъжен да се произнесе на коя от страната възлага

разноските по делото, като при потвърждаване или изменение на наказателното постановление съдът осъжда нарушителя да заплати на държавата направените разноски. В конкретния случай - в съдебното производство има сторени разноски в размер на общо 300 лв. за възнаграждение на вещо лице, по поискана от жалбоподателя експертиза, поради което и с оглед изхода на правния спор – същите следва да се възложат в тежест на жалбоподателя.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № BG 2022/1000-4598/НП от 26.05.2023 Г. на и.д. зам. директор на ТД „Митница“ Бургас, **В ЧАСТТА**, с която с което на „*“ * с ЕИК: * на основание чл. 124, ал. 1 от ЗАДС е отнета в полза на държавата стоката, предмет на нарушението - 1669 литра бензин А-95Н и 3103 литра дизел, и на основание чл. 124а, ал. 1 ЗАДС „*“ * с ЕИК: * е лишено от право да упражнява търговска дейност в обект – бензиностанция „* 4“, с адрес: *, за срок от 1 месец.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „*“ * с ЕИК: * срещу Наказателно постановление № BG 2022/1000-4598/НП от 26.05.2023 Г. на и.д. зам. директор на ТД „Митница“ Бургас, **В ЧАСТТА**, с която на „*“ * с ЕИК: * е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 6379,08 лева за извършено нарушение по чл. 126, ал. 1, т. 2 от ЗАДС.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото, **В ЧАСТТА** относно наложената с Наказателно постановление № BG 2022/1000-4598/НП от 26.05.2023 Г. на и.д. зам. директор на ТД „Митница“ Бургас, на „*“ * с ЕИК: * „Имуществена санкция“ в размер на 6379,08 лева за извършено нарушение по чл. 126, ал. 1, т. 2 от ЗАДС.

ОСЪЖДА „*“ * с ЕИК: * да заплати в полза на Агенция „Митници“ сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща сторени в производството разноски.

ОСЪЖДА на основание чл. 189, ал. 3 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН „*“ * с ЕИК: * да заплати по сметка и в полза на РС-Бургас сумата от 300 /триста/ лева, представляваща сторени в производството разноски за възнаграждение на вещо лице.

УКАЗВА на основание чл. 182, ал. 2 ДОПК на „*“ * с ЕИК: *, че има възможност в седемдневен срок от влизане в сила на настоящето решение да заплати доброволно по сметка на РС-Бургас сумата от 300 лв. и да предостави доказателства за това в съда, като в противен случай ще дължи и 5,00 /пет/ лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните и техните представители на

посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____